

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1483/2016
07.02.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић-Дичић, председника већа, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић, Бате Цветковића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Младеновић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К бр.951/14 од 06.05.2016. године и Вишег суда у Лесковцу Кж бр.348/16 од 23.09.2016. године, у седници већа одржаној дана 07.02.2017. године, донео

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К бр.951/14 од 06.05.2016. године и Вишег суда у Лесковцу Кж бр.348/16 од 23.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К бр.951/14 од 06.05.2016. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом обавезан је окривљени АА да плати суду на име судског паушала 5.000,00 динара и да плату оштећенима ББ и ВВ на име трошкова кривичног поступка укупно 155.375,00 динара у року до 30 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења док су оштећени ББ и ВВ ради остваривања имовинско правног захтева упућени на парницу сходно члану 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж бр.348/16 од 23.09.2016. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА а пресуда Основног суда у Лесковцу К бр.951/14 од 06.05.2016. године је потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Александар Младеновић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање нижестепеним судовима.

Врховни касациони суд је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП након разматрања списка предмета и навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА навођењем као разлога за подношење захтева битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, само формално означава повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП – због које је подношење захтева дозвољено, али не конкретизује у чему се та повреда састоји, већ суштински у образложењу захтева оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правоснажној одлуци, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, бранилац окривљеног, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, а супротно утврђењима у нападнутим одлукама, наводи да се против окривљеног АА, поводом истог догађаја и истих оштећених водио други кривични поступак, али да у том кривичном поступку суд није поклатио веру исказима оштећених, док се у овом кривичном поступку пресуда искључиво заснива на тим исказима, што представља повреду закона на штету окривљеног.

Како је дакле, у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено, а суштински се указује на недозвољен разлог за подношење захтева – на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић-Дичић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

ТТ